

Universiteit
Leiden
The Netherlands

50 jaar Studentenvereniging voor Internationale Betrekkingen (SIB)

Schuivens, M.; Struijk, C.

Citation

Schuivens, M., & Struijk, C. (1995). 50 jaar Studentenvereniging voor Internationale Betrekkingen (SIB). *Bestuurskundige Berichten*, 10(2), 18.

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](#)

Downloaded
from:

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

50 jaar Studentenvereniging voor Internationale Betrekkingen (SIB)

"Samenwerking in VN-verband: *United for a better world*." Met dit congres heeft de Studenten- en Jongerenvereniging voor Internationale Betrekkingen (SIB) op 24 maart jongstleden haar VN-campagne gestart. De SIB staat in de maanden maart tot en met november stil bij de rol en het nut van de Verenigde Naties. Dit wordt aan de hand van actuele thema's in lezingen, fora, excursies en twee landelijke congressen uitgewerkt. Met een kritisch oog wordt de geschiedenis en toekomst van de grootste internationale gouvernementele organisatie aan de orde gesteld. Op 3 november zal de VN-campagne worden afgesloten met een congres over *Verdraagzaamheid* in het Vredespaleis in Den Haag.

M. Schuivens en C. Struijk

Respectievelijk VN-campagne coördinator SIB-Leiden en medewerkster VN-campagne

Allereerst wil ik u kort de Studentenvereniging voor Internationale Betrekkingen voorstellen. De SIB wil jongeren en studenten interesseren voor internationale vraagstukken. De SIB werd opgericht in 1947 en opereert onder deze naam sinds 1962. Internationaal is de SIB bekend als de Dutch United Nations Student Organisation (DUNSA). Onderwerpen op economisch, politiek, sociaal en cultureel gebied worden bestudeerd door de verschillende werkgroepen. De SIB heeft geen enkele binding met enige politieke stroming of godsdienstige overtuiging. De SIB onderschrijft wel het handvest van de Verenigde Naties en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de Verenigde Naties organiseert de SIB een landelijke VN-campagne, aangezien de SIB de studentenvereniging is van de Verenigde Naties. Tijdens haar campagne zal de balans worden opgemaakt van 50 jaar VN en haar instellingen. Met name gespecialiseerde organisaties van de VN, zoals UNICEF, UNESCO en IMF zullen uitgebreid aandacht krijgen. De campagne zal lo-

pen van eind maart tot begin november 1995. Zij heeft als doel het informeren van leden en andere belangstellenden over de doelstellingen en de werkzaamheden van de Verenigde Naties en haar gespecialiseerde organisaties. Zowel de historische aspecten zullen aan de orde komen, als ook de huidige internationale economische, politieke, sociale en culturele verhoudingen. Tevens zal worden gekeken naar de toekomst van een internationaal forum als de VN.

Wij vieren dit jaar de vijftigste verjaardag van de Verenigde Naties. Naast alle feestelijkheden rondom vijftig jaar bevrijding dreigt deze mijlpaal ongemerkt voorbij te glijden. De SIB en het Nationaal Comité 50 jaar Verenigde Naties trachten dit te voorkomen. Vijftig jaar bevrijding en vijftig jaar Verenigde Naties zijn nauw met elkaar verbonden.

Vijftig jaar bevrijding; 50 jaar vrede, veiligheid en vrijheid in Nederland. Vrede, veiligheid en vrijheid, ook de doelstellingen van de Verenigde Naties. Dit is niet alleen een moment om een feest te beginnen, maar ook de tijd om ons te bezinnen op de toekomst. Met de SIB VN-Campagne hopen wij, leden van Studentenvereniging voor Internationale Betrekkingen, meer mensen bekend te maken met het functioneren van de Verenigde Naties. Daarnaast willen wij een positieve, enerverende discussie opzetten over de toekomst van de Ver-

enigde Naties.

Alle activiteiten zijn vrij toegankelijk voor alle belangstellenden. Voor meer informatie kunt u terecht bij het SIB-secretariaat, telefoonnummer 071-277559, of kom even langs in het souterrain van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, Hugo de Grootstraat 27, Leiden, kamer 051. ■

Frits van der Meer

Een 'zelfportret' zou eigenlijk niet door de betrokkene zelf geschreven moeten worden. (Tussen haakjes: hoe *schrijf* je überhaupt een zelfportret?). De lezer kan terecht al gauw geïrriteerd raken vanwege het feit dat te veel keren de woorden 'ik', 'mij', 'mijn' terugkeren. Daarnaast loop je het grote gevaar, dat de werkelijkheid vertekend wordt. Indien men naar de waarheid zoekt moet men autobiografische geschriften vermijden. Dat zijn voldoende plichtplegingen geweest aan de bescheidenheid; nu over tot het onderwerp van dit artikel: mijzelf.

Dr F.M. van der Meer

Universitair Hoofd Docent Bestuurskunde aan de Rijksuniversiteit Leiden

Mijn eerste kennismaking met de Bestuurskunde en de vakgroep dateert uit 1982. Op dat moment studeerde ik geschiedenis hier in Leiden. Voor een afgestudeerd historicus was er maar een reëel toekomstperspectief: het leraarschap. Eigenlijk had ik van te voren bij mijn studiekeuze me niet bezig gehouden met wat ik later wilde gaan doen. Mijn iets oudere broer studeerde rechten en dat wilde ik in geen geval studeren. Om misverstanden te voorkomen ik had en heb niets tegen rechten en juristen. Onder mijn beste vrienden komen juristen voor. Maar ik dwaal wat af. Terug naar wat ik wil vertellen. Mijn broer en ik hadden allebei op dezelfde school gezeten en gymnasium a gevolgd. Ik had er langzamerhand genoeg van de broer van ... te zijn. Een afgeleid karakter te bezitten is niet leuk. Met die positieve instelling kwam ik bij de geschiedenis terecht; een keuze die ik overigens nooit betreurd heb. Algemene ontwikkeling is een groot goed. Maar toen ik, voor die tijd vrij snel, in de doctoraalfase belandde, ging ik toch over de toekomst na denken. Het onderwijs leek mij niet het meest aanlokkelijke toekomstperspectief. Eerlijk gezegd had ik sterke twijfels of ik de juiste eigenschappen zou hebben voor het vak van leraar. Daarom heb ik voor een uitvoerig bijvakprogramma geko-

zen om ieder geval mijn werkzame leven niet als leraar te eindigen. Tijdens mijn studie geschiedenis ben ik steeds meer geïnteresseerd geraakt in het openbaar bestuur. Toen het bijvak bestuurskunde aangeboden werd in de juridische faculteit, heb ik samen met een studie vriend (de latere dr J.C.N. Raadschelders) college gevolgd bij prof. dr A. van Braam. Dit beviel dermate dat we daarna een stage hebben gelopen bij Binnenlandse Zaken begeleid door de heren Surie en Roborgh. Na mijn afstuderen was mijn eerste baan bij het Raad voor het Binnenlands Bestuur van het ministerie van Binnenlandse Zaken. (Mijn oudere broer was inmiddels bij hetzelfde directoraat-generaal werkzaam). Later in 1985 ben ik gevraagd of ik interesse had bij de vakgroep Bestuurskunde te komen werken. Het doel was een bijdrage te leveren aan een onderzoek naar het ambtelijk apparaat in Nederland. Dit project is uitgemond in een promotie onderzoek samen met Renk Roborgh 'Ambtenaren in Nederland'; dat in 1993 is afgerond.

In het eerste begin hield ik mij met name met onderzoek bezig. Pas geleidelijk zijn daar onderwistaken bij gekomen. Mijn eerste ervaring met college geven was nogal merkwaardig. Als gezegd wilde ik, toen ik geschiedenis studeerde, liever geen leraar worden. Hoewel ik wel tijdens mijn studie een onderwijsbevoegdheid economie (maar geen geschiedenis) gehaald had, bezat ik absoluut geen enkele onderwijservaring. Voor de onderwijsbevoegdheid economie werd dat toen niet nodig

geacht. Het argument was dat je dat in de praktijk wel leerde. Op een gegeven moment moest ik invallen bij het avondcollege inleiding bestuurskunde voor politicologen en sociologen. Het handboek van Van Braam was voorgeschreven, maar hoewel de cursus ten einde liep was het boek nog steeds niet voorradig. De uitgever had het nog niet gedrukt. Van tevoren was aangekondigd dat dit boek onmisbaar was, wilde men maar enige kans hebben om het tentamen te halen. De studenten begonnen terecht te klagen. Op dat ogenblik moest ik mijn eerste college geven. In een, bij aanvang, 'vrij' vijandige zaal heb ik dat college overgeloofd ik - de verschillende fasen in het beleidsvormingsproces gegeven. Een aantal dingen heb ik van deze ervaring geleerd. In de eerste plaats dat college geven leuk is; zelfs in moeilijke omstandigheden en ten tweede dat je dan absoluut niet op je mond ge-